

XXXII.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Landdistrikters Indlemmelse i Kjøbstæderne.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 22de Marts 1873.)

Udvalget maa være enigt med den Grundtanke, som ligger til Grund for nærværende Lovforflag, at Initiativet til et Landdistrikts Indlemmelse maa kunne tages af enhver af de interesserede Parter: Byraad, Landdistrikts kommunale Bestyrelse og Grundeierne. Det maa erkjendes, at det snart kan være den ene, snart den anden Part, som er mest interesseret i, at Indlemmelsen foregaar, og det er i saa Tilfælde rigtigt, at den nærmest Paagjældende selv kan foretage det første Skridt. Ved første Behandling i Folkethinget udtaltes der fra flere Sider en vis Frygt for, at der skulde ske en mindre heldig Anvendelse nu og da af Loven, naar en Inddragelse af et Landdistrikt kunde finde Sted enten imod den ene eller den andens Ønske af de vedkommende Kommunalbestyrelser. Landdistriktet kunde derved komme til at lide et Skaar i sin Indtægt, Byen blive paabyrdet et Distrikt, som den kun vilde have Byrde af, og de oversteinte Grundeiere paa anden Maade sse Uret. Udvalget har ikke været blind for, at de i Lovforflaget omhandlede Indlemmelser ville kunne medføre en saa gjennemgribende Forandring af mange Forhold, at samtlige i Betragtning kommende Omstændigheder, forinden man skrider til Sværfsættelsen, bør undergives den omhyggeligste og grundigste Overveielse, for at der ved Ordningen heraf kan blive taget et saa fuldstændigt Hensyn til alle derved paavirkede Interesser, som det overhovedet er muligt for Forandringens Indtræden i Livet.

Udvalget har troet, at disse Hensyn bedst vilde ske Fyldest, naar den almindelige Betingelse for Indlemmelsen bliver, at begge Kommunalbestyrelser saavel som et vist Antal Grundeiere ere enige. Vi have ikke, naar Kommunalbestyrelserne ere enige, troet at burde sætte Grundeiernes Antal høiere end til Halvdelen, da der foreligger for Udvalget flere Vidnesbyrd om, at selv hvor Kommunalbestyrelserne have været

stemte for Indlemmelsen, og selv hvor det saa at sige har været indlysende, at den maatte være fordelagtig for alle Parter, have ikke desmindre nogle Grundeiere af uforklarlige Aarsager modsat sig en saadan. Fra flere Byraad foreligger der Skrivelser om, at, kun naar den ovennævnte Enighed var tilstede, burde Indlemmelsen kunne paabydes af Regjeringen; enkelte Medlemmer af Udvalget finde, at Meget taler for kun at benytte denne Fremgangsmaade, medens et andet Medlem kunde finde det rigtigt, at Indlemmelsen kunde paabydes alene efter Byraadets Andragende, naar dette var tiltraadt af det paabudte Antal Grundeiere, hvorimod man ikke var stemt for at give Landdistriktet en slet saa udstrakt Ret. Udvalget er imidlertid blevet enigt om, at der kan være saa ekstraordinære Forhold tilstede, at en Indlemmelse bør kunne ske, om end kun den ene paagjældende Kommunalbestyrelse andrager derom, naar Andragendet støttes af mindst $\frac{2}{3}$ af de nævnte Grundeiere, som ere over Halvdelen af Arealen, og naar den anden Kommunalbestyrelse har havt Leilighed til at fremkomme med sine Bemærkninger om Andragendet. Saa disse imod dette, da søler man sig fuldt forvisset om, at Regjeringen kun da vil paabyde Indlemmelsen, naar der er stor Nødvendighed for, at dette sker. Vi ere overtydede om, at det Normale vil blive, at Parterne ere enige, før Andragendet kommer til Regjeringen. Udvalget har ment, at det vilde være heldigst at tydeliggjøre § 1 saaledes, at det kan ses, at der ikke alene menes Kjøbstadgrund i snævrere Forstand, men at der derved tillige er tænkt paa Kjøbstadens Forder. Ligeledes har man ment, at det vilde være bedst, at Loven kom til at omfatte de saakaldte Klækker og Handelspladser, da disse formentlig ogsaa undertiden kunde have Nytte af dem.

De øvrige Ændringer ere af mindre Betydning.